

Damir Simic - Shime poznat je vecinom starijoj ekipi iz vremena dok je radio u Zagrebu, a put ga je odveo u nama daleki Los Angeles. Razgovor koji slijedi rezultat je nasa dva susreta, prvoga - prije dolaska u Hrvatsku i drugoga - u predivnom ambijentu jednog od dubrovackih restorana unutar stare gradske jezgre, prije nastupa u dubrovackom klubu Lazareti.

Kada si se prvi put susreo s gitarom?

Moj je stari svirao gitaru, a ja sam ga kao klinac uvijek gledao dok je nesto svirao, pa se na taj nacin rodila ljubav prema gitari. To je prvi, pravi pocetak, a pocetkom osnovne skole ta se ljubav razvijala, nastali su interesi, kupovanje ploca, nasi prvi utjecaji.

A oni su bili?

Bas prvi, prvi utjecaji kojih se mogu sjetiti bili su album Crno bijeli svijet Prljavog Kazalista, ujedno i prvi album koji sam u zivotu kupio, a Marijan Brkic mi je do danas jedan od najdrazih gitarista, a drugi su bili neki stari albumi svoga staroga poput Shadowsa s Hankom Marvinom. To mi je zapravo dalo inspiraciju, mozda za instrumentalnu glazbu kojom se danas bavim.

Jesi li skolovani gitarist ili si sve naucio kroz vježbu i slusanje ploca?

Nisam skolovan u klasicnom smislu. Stari me je upoznao s gitarom, a poslije sam nastavio samostalno uciti, pa i uz razne ploce npr. Van Halena, AC/DC-a. Znaci, uz smjernice svoga starog, manje-vise sam samouk.

Prva gitara koju si svirao je...?

Prva je gitara bila njegova, stari Framus kojega i danas ima, a kojega je htio prodati. Nedavno sam mu rekao da ju ne prodaje, jer je to jedini trag njegove gitaristicke proslosti. Poslije mi je kupio gitaru; u ono su vrijeme postojale nekakve talijanske kopije Les Polova i SG-a. Sjecam se da su se kod nas mogle kupiti samo ceske Jolane i nesto bolje Gearson gitare i to je bila moja prva gitara. Onda dalje, malo ono, malo ovo, da bi danas, s obzirom cime se bavim, to bila sasvim druga prica. Danas imam kolekciju s vise od 30 gitara.

Omiljena gitara je...?

Ne mogu reci da imam jednu omiljenu gitaru, ali, recimo, Fender Stratocaster, i to samo stari Stratocasteri, jer jednostavno bolje zvuce. Ne znam je li to zato sto je prije bilo bolje drvo ili je to drvo bilo staro i isuseno kako treba, ali to su mi najdraze gitare i imam ih mnogo; svaka ima svoj specifican ton, osjecaj i vrat i stoga ne bih mogao reci da mi je neka najdraza, jer svaka ima svoje posebno mjesto.

Prije nego sto si se odmetnuo u solo vode, mozes mi navesti bendove ili projekte u kojima si radio?

Uvijek je bilo bendova. Jos dok sam zivio u Hrvatskoj, kao klinac sam imao nekakav svoj demo bend. Poslije smo basist (Kmica) i ja svirali u bendu za koji ljudi, pogotovo stariji, ovdje vise-manje znaju, u ITD bendu, koji nije imao veze s onim sto sada radim. To je bio pop-rock bend, a svirali smo po staroj Jugi uz nekakve ruske turneje. Nakon toga, kada sam otisao u Ameriku 1991, fokus je bio razradjen, snimljeni materijal iskljucivo gitaristicki i od tada do danas to je jedino sto me zanima i sto zelim raditi. Obicno me ljudi pitaju, a

pjevac. mozda ono... Ne!

Koliko dnevno treba vremena provoditi uz gitaru kako bi se postalo vrhunskim gitaristom?

Za to ne postoji neki recept. Da bi bio vrhunski gitarist mora se provesti dosta vremena s instrumentom, a o talentu ovisi je li dovoljno dva sata dnevno ili deset; nekome treba određeni period kada će svirati citave dane. Za to jednostavno nema recepta, svatko mora svoje vrijeme raspodijeliti kako može, kada si mlađji možda imas više vremena ili manje, ne znam. U svakom slučaju, trebaš provesti dosta vremena s instrumentom i nikad nema kraja, nikad nećeš doći do određene mjere i reci da je to sad to, da se sada više ne mora vježbati i raditi.

Kroz tvoje odrastanje koji su ti bili gitaristički uzori ili miljenici?

Kao što sam rekao, Marijan Brkić i Hank Marvin iz Shadowsa su bili jedni od prvih, a poslije dolaze Agnus Young i Eddie Van Halen. Tu mi se razvio interes za gitaru, a onda su se pojavili neki likovi koji su bili vrhunski gitaristi u ono vrijeme, kao Tony McKelton, koji mi je bio jedan od uzora, a s kojim sam imao prilike svirati i snimati, pa do Yngwiea Malmsteena koji je nevjerovatan u svome poslu. Postoji i još mnogo drugih gitarista kao npr. Steve Stevens iz Billy Idola i Steve Lukather i Joe Satriani, koji je također jedan od najboljih u instrumentalnoj rock-glazbi. U ovom mi je trenutku teško reći koji mi je od njih najdraži, jer su svi jedinstveni na svoj način. U trenutku kada slušam nešto njihovo to mi je najbolje, a kada stavim drugu ploču onda mi je to najbolje. Sve ima svoje mjesto i kvalitetu i samo je po sebi zanimljivo.

Jesi li se možda upoznao i s blues ili jazz gitaristima?

Jazz ne, jer me jazz kao glazbeni pravac nikad nije, ne nužno zanimao, jednostavno me nikad nije pogodio u zicu da bih rekao da mi je super. Možda ti postane zanimljiv kada ostaris. S druge strane, blues mi se, općenito kao pravac, čini dosta dosadan, ali daleko od toga da i u tom stilu nema vrhunskih gitarista. Stevie Ray Vaughan je bio fenomenalan, ali u principu ne mogu čuti, sada pretjerujem, ali više od pet blues pjesama za redom. Tada mi je pun kufer bluesa i svega, jer se sve zbilja ponavlja. To mi je otprilike granica podnosljivosti - poslušati Stevie Ray Vaughana ili Gary Moora pet pjesama za redom.

U Americi si upoznao mnoge gitariste, a s nekima si i svirao. No, tko te se od njih najviše dojmio kao čovjek?

Možda me se najviše dojmio Steve Stevens, zato jer je najnormalniji od svih, čovjek ima imidž da imas osjećaj da je najblijesniji, najludji čovjek na svijetu, ali je zapravo miran, stalozen, cool. Po nekom senzibilitetu, on me se najviše dojmio.

Damir Simić iza sebe ima dva studijska i jedan live album. Možeš li mi reći nešto o njihovom nastajanju?

Prvi je album snimljen prije osam-devet godina, a u to sam vrijeme suradjivao s Tony McKeltonom, koji zadnjih pet godina svira u Steve Vai bendu, što meni osobno i nije drago, jer smatram da je bio malo pametniji, bio bi u istom rangu popularnosti kao što je Steve Vai. On mi je izdao prvi album za svoju diskografsku kuću i to je doba obilježeno suradnjom s njim. U međuvremenu sam snimio jedan akustični album o kojemu se već godinama premisljam hoću li ga izdati ili ne, jer nisam siguran da bi se ljubiteljima moje glazbe svidio. Još ne znam je li to dobar potez, iako sam jako zadovoljan s albumom. Live se dogodio slučajno; prije tri godine sam nakon 12 godina prvi put svirao u Zagrebu i kada smo Tiho i ja jednoga dana u Los Angelesu preslušavali snimku, shvatili smo da zvuci fenomenalno i da bi bilo glupo da se to ne iskoristi, pa je tako i nastao. Zadnji je album nastao zato jer je već bilo vrijeme da snimim nešto novo. Na njemu smo radili zadnju godinu i pol i završili ga u rujnu prošle godine, a na njemu je kao gost svirao Steve Stevens iz Billy Idola. Postoji pomak prema nekakvim korijenima rock svirke i to u smislu da je produkcija u svakom pogledu vrlo sirova, da tako kažem i prirodna, od bubnjeva da basa, do gitare, gdje zbilja nema nikakvih efekata, nema nicega, osim malo reverba da dobijes dojam prostora. Veoma smo

zadovoljni tim albumom, jer nam je ideja bila napraviti album koji bi zvucao onako kako zvučimo uzivo, na probi, jer kad sviram, tu nema ritam gitare, dok sviram solo nema harmonija dok sviram melodijske linije. Ako hoces album isproducirati da sve to nadje neko svoje mjesto, mozes napraviti da dobro izgleda, ali problem je kad ides vani svirat, sto cu onda, uzimat jos dva gitarista da mi sviraju? Ovaj album smo realizirali točno kako smo i zamislili i strasno smo zadovoljni s tim.

Mozes li nam otkriti jos kakve zanimljivosti o novom albumu Demonstratus?

Bubnjeve je odsvirao Mike Terrana, doduse odsvirao ih je u Hamburgu u Njemackoj, tako da su snimke putovale iz Njemacke do Kalifornije, gdje smo Tiho i ja nasnimili bas gitare i gitare i izmiksali. Imamo jednoga gosta na albumu, Steve Stevensa koji je poznat kao dugogodisnji gitarista Billy Idola. To je moj novi album kojeg predstavljam svugdje, dobio je veoma dobre kritike u svim eminentnim americkim gitarskim casopisima, kao sto su Guitar Player i Guitar World.

Koliki je udio Stevea Stevensa na albumu?

Svirao je na jednoj pjesmi. Imao sam priliku s njim svirati prije dvije godine u poznatom klubu Key club u Los Angelesu gdje sam svirao sa svojim bendom. Kada se tamo pojavio, zajedno smo odsvirali Rebel Yell od Billy Idola, a kako me je i inace cijenio kao gitarista zapravo smo tada poceli suradnju i druzenje. Bilo je samo pitanje kada cu imati materijal da ga pozovem. Naravno, idealna prilika bio je novi album i sve se dobro poklopilo. On je prosle godine bio dosta zauzet snimanjem novog albuma s Billy Idolom, tako kada je završio, dosao je te gitare odsvirati meni. On je fenomenalan gitarist i zapravo je jos dok sam kao klinac zivio u Zagrebu bio jedan od mojih idola.

Jeste li mozda razmisljali bendu dodati klavijaturistu?

Imali smo klavijaturistu na prvom albumu te nam je na liveu klavijaturist moj dobar prijatelj Berislav Blazevic iz Parnog Valjaka. U Americi iz nekog razloga nikada nisam uspio ostvariti suradnju s klavijaturistom meni zadovoljavajuće kvalitete. Uglavnom se sve svodilo na to da su mi klavijaturisti bili dovoljno dobri da mi naprave neku posebnu atmosferu, ali sam na kraju shvatio da mi vise odnose nego pridonose zvuku, tako da sam jednostavno rekao ili imam jednog vrhunskog klavijaturistu koji je u rangu sviranja kao i cijeli bend ili mi uopce ne treba, a osobito jer je u Americi percepcija klavijaturista u rocku losa. Ne kazem da necu u buducnosti, ali dok se ne pojavi netko tko je svima nama zaista impresivan i dok ne vidimo da ima smisla u aranzmanskome smislu, za sada ne.

Kako je inace zivjeti u Los Angelesu, jer je to nama u maloj Hrvatskoj donekle imaginaran pojam?

Ovdje, u nasoj maloj Hrvatskoj, ne vidimo da imamo bolje stvari nego ostatak svijeta, pa i Los Angeles. Ambijent ovoga mjesta na kojemu sjedimo je nevjerovatan; u Las Vegasu je sve to umjetno. Klima je super, ljeto je citavu godinu, zimi je malo toplije nego ovdje, ali ocean nije topao kao nase more, nema ni toliko kofica i restorana po moru, dakle ne mozes piti pivo na plazi, nema toplesa, ha, ha, ha. Guzve na cestama su iz godine u godinu sve vece i to su zaista rijeke automobila, po pet linija u svakom smjeru. S druge strane, grad je dobar za svakoga, jer svatko moze naci sebe, ako se volis surfati imas ocean, ako se volis suncati imas sunca, ako volis skijati imas skijalista dva sata od grada, ako volis planinariti isto tako, ako volis ici u kazaliste imas kazalista, ako volis gledati dobre koncerte, stalno netko dobar svira i pjeva i u svakom stilu; sto se kulture tice, tu je fenomenalno.

Na televiziji je svako malo neki film katastrofe gdje L.A. cesto strada u potresu. Koliko su oni cesti i ima li u tome sto istine?

Da je potresno područje, nema dileme. U posljednjih 14 godina od kada sam ja tamo, jedini potres vrijedan spomena bio je onaj veliki iz '94. Druge jedva da osjetis, u gradu ih katkada i ne osjetis, a traju oko 3 sekunde, ali im nitko ne pridaje veliku pozornost, nije tako strasno kako izgleda odavde. Proslu je godinu više problema bilo s požarima, oko grada je bila katastrofa, ali valjda se to događa svugdje, kao požari ljeti po Hrvatskoj, samo to ne vidi cijeli svijet.

Vratimo se opet na svirku, osim tvojih autorskih pjesama sviras li i obrade?

Ne, sviram isključivo svoje stvari. Jos nisam u fazi da nalazim nešto vrijedno obrade. Za sada nemam problema sa smišljanjem novih stvari. Više problema imam s njihovom realizacijom u kvalitetnu snimku, što vremenski, što produkcijski, što tehnički. Ne mogu reći da neću u budućnosti, ali za sada ne vidim potrebu.

Kakve su razlike u snimanju u Hrvatskoj u odnosu na studija u Los Angelesu?

Mislim da je ista stvar. Ne vidim nikakav razlog zasto netko ne bi mogao snimiti jednako kvalitetan album ovdje kao u Los Angelesu. I ovdje ima dovoljno dobre opreme, dovoljno ljudi koji se tom opremom znaju služiti, pa tako mislim da po tom pitanju u nikakvom pogledu ne zaostajemo. Možda je jedino produkcija komercijalne pop-glazbe u Americi dosegla određenu razinu i mi nismo u mogućnosti napraviti ju na taj način, ali sve je to tu negdje, nema nekih većih razlika.

Koliko si u ovih 14 godina obitavanja u Americi bio u prilici upoznati se s hrvatskom glazbom ili družiti se s našim glazbenicima?

Da sam bas nešto patio i nisam, a da su tu i tamo neki albumi dosli do mene, jesu, kao Parnog Valjka i to zato jer poznajem te ljude, nešto malo Prljavaca. Meni se, iskreno receno, hrvatska produkcija nešto posebno ne sviđa. Imao sam priliku vidjeti neke naše bendove koji su svirali u Americi za naše ljude i mislim da imaju još na čemu raditi. Jedini bend koji bih mogao izdvojiti, a da znam kako zvuče i sviraju dobro te imaju određenu standardnu kvalitetu je Valjak. Sekundarno je sviđa li se nekome ta glazba ili ne, jer ljudi imaju standarde kojih se drže, sviraju kako spada i rade svjetski.

Jesi li se susretao s bendovima poput Let 3, Hladnog Piva, Urbana...?

Nisam, zapravo jucer sam prvi put čuo Hladno Pivo. Prije nego smo isli na put sjedili smo s njima u Gajnicama. Oni su Tihomirove kolege i susjedi, pa sam ih imao priliku čuti i mislim da su u redu. To nije glazba koju bih slušao, ali gdje god jedan bend ostvari određeni uspjeh i ima publiku i fanove, znači da radi nešto kako treba, što god to bilo, politička poruka, dobra melodija, dobri sviraci ili dobar bend. Svaki bend koji ostvari nekakav uspjeh po tome treba cijeniti i to ukoliko nije isforsiran iz velike masine, cega u Americi ima mnogo.

Kakva su očekivanja od ove vaše male turneje po Hrvatskoj?

Nekakva očekivanja nisam ni imao. Tihomir Borosak, zvani Kmica za prijatelje, i ja smo zaključili da uvijek sviramo u Zagrebu, pa zasto ne bismo ljudima izvan Zagreba pružili mogućnost da vide kako to izgleda. Mene ne znaju izvan Zagreba, tako da je to bio pokušaj, ne samo da im pružimo glazbu dobre kvalitete, već i da saznaju za mene. Ne znam hoće li večeras biti 100 ljudi ili 200 ili 50, što mi i nije važno, ali znam da će tko

god dodje pasti na guzicu i prepricati koncert svakome koga poznaje i tko se u bilo kojem smislu bavi glazbom. Na taj nacin vrijedi ostaviti nesto iza sebe ili posijati, da tako kazem, glazbeno sjeme. Otprilike je to namjera iza svega.

Koliko nastupas u Americi, a koliko stignes svirati po Europi?

Situacija je vrlo jednostavna. Kada se vratimo u Ameriku, svirat cemo po cijeloj zapadnoj obali od Seattlea do San Diega. U Europu planiramo ici u listopadu; namjeravamo posjetiti Francusku, Njemacku, malo sjevernu Italiju, imamo dva koncerta u Austriji, a ostalo cemo jos vidjeti. Ne znam hoce li u rasporedu biti i Ceska, Slovacka ili Madjarska, ali planiramo napraviti od 10 do 15 koncerata u zemljama koje sam naveo.

Po tvom iskustvu gdje je ovakva instrumentalna glazba bolje prihvacena, u Americi ili Europi?

Instrumentalna glazba je glazba za odredjeni profil ljudi i to su ljudi koji je slusaju bez obzira gdje su. Nema veze s modom, nema veze ni sa cim, ima veze jedino s ljubiteljima te vrste glazbe. Jedino bih rekao da su ljudi u Europi malo temperamentniji u njezinom prihvacanju, npr. kada sviram u Zagrebu ili u Puli publika skace, vristi i divlja kao da svira Iron Maiden. To u Americi ne dozivljas; svi su cool, suzdrzani, gledaju, slusaju, kada zavrzis pljescu, sve je divno i krasno.

Koliko je lako, tj. tesko uspijeti u Americi kao gitarist, sigurno je konkurencija velika?

Mislim da je to dosta opcenito pitanje, jer nije vazno o kojoj se zemlji radi. U svakoj zemlji i u svakom gradu postoje ista pravila. Moras imati nesto kvalitetno za ponuditi i moras tamo zivjeti i djelovati. Nema nikakve razlike seli li se netko u Zagreb, New York, Los Angeles ili Tokyo, jer kada dodjes, radis na glazbi i druzis se s glazbenicima, guras svoje, infiltriras se i ako vrijedis ljudi te prepoznaju. Moras se na neki nacin predati tome poslu kao poslu, jer uspjeh nije ogranicen nekim rokom kao npr. bit cu tu 6 mjeseci, pa cu nesto napraviti. To ne funkcionira na taj nacin.

Mozda zato sto po Americi ima puno vise takvih bendova i koncerata?

Mislim da to nema veze s time, jednostavno je tako. I u proslosti kada bi neki bend svirao u Hrvatskoj, uvijek bi govorili da tako nisu nigdje bili primljeni. Valjda to ima veze s temperamentom ljudi, naroda... U Americi su jednostavno malo suzdrzaniji u tom pogledu.

Koliko sam cuo, u Americi vas mediji prate, osobito casopisi koji se bave rock- glazbom. Mediji nemaju veze s televizijom, jer ova glazba nije televizijski popracena. Cak i najjacji ljudi u tom pravcu, kao Satriani, Vai ili Malmsteen nemaju nikakve televizijske podrške MTV-a ili VH1-a. U mom su slucaju mediji bili iskljucivo gitarski casopisi i oni koji se bave recenzijom glazbe. U posljednjih 8-9 mjeseci stalno sam bio prisutan u svim najjacim gitarskim casopisima, sto kroz recenzije mojih albuma, izuzetno dobrih, sto kroz reklamiranje mojih DiMarzio pick-upa i to mi je zapravo dalo dosta publiciteta u zadnje vrijeme u Americi, jer je DiMarzio tradicionalno povezan sa svim najjacim gitaristima u mojoj glazbi i meni je naravno bilo drago da me je odlucio staviti u svoje reklame, jer inace bira koga ima, tako da u zadnjih 7-8 mjeseci, jedan mjesec bi stavio mene na reklamu, a drugi bi mjesec bio Joe Satriani, pa ja, pa on... To dosta imponira s obzirom da sam ja u slicnom fahu i da takav publicitet definitivno pridonosi. Ne znam sto bih ti vise mogao reci; prisutan sam tamo, ljudi me znaju, imam odredjeni ugled i super. Idemo dalje u nove pobjede.

Koliko su vas rad popratili hrvatski mediji?

Hrvatski mediji nisu bas popratili moj rad, ali nije njihova krivica vec to sto se ja ne bavim puno time. Kada sam dosao, popratilo se relativno dobro. Svi su nesto napisali; list 24 sata je objavio jedan veliki intervju i veliku najavu koncerta, pa osvrt na koncert; Vecernjak je objavio dosta veliki

clanak o meni; Slobodna Dalmacija prije nekoliko dana citavu stranicu. Moram priznati da sam dobio dosta pozornosti u ovih proteklih desetak dana sto smo u Hrvatskoj. Ljudi reagiraju, mislim da znaju prepoznati kvalitetu i da se nesto krije iza toga. U krajnjem slucaju, ovdje se bas Bog zna sto ne dogadja, pa je i red da nesto napisu, zadovoljan sam time. Kada bih ulozim vise energije da to bude tu vise predstavljeno bilo bi i bolje popraceno.

Imate li kakav savjet za mlade glazbenike, koji tek ulaze u carobni svijet sviranja gitare?

Pravila zapravo nema, greska bi bila ne provoditi dovoljno vremena pokusavajući svirati neciju tudju glazbu, a da sav fokus ne usmjere na svoju glazbu, jer ako zelis zivjeti od te glazbe i biti nekakav umjetnik moras svirati svoju glazbu. Naravno da moras poceti od nekud i obicno pocinje svirajući ovo i ono, ali ne bi trebalo na to potrositi mnogo vremena. Kada ti je jasno sto se dogadja, onda trebas piliti svoje, pa makar i lose.

Vratimo se jos jednom na vasa druzenja s poznatim licnostima, svirali ste s Mikeom Terranom, bubnjarem Yngwie Malmsteena, ali je li vam se ukazala prilika i svirati s njime?

Nisam nikada svirao s njime. Jedino je Mike kao bubnjar svirao s njime ranih 90-tih i tadasnji je moj basist dobio gazu s njime. Radio sam s mnogo ljudi koji su bili povezani s Malmsteenom; radio sam jedan projekt s njegovim originalnim pjevacem Jeffom Scottom Sotom, a on je i svirao na zadnja dva Jeffova albuma. Na mom web situ je to podrobnije opisano i tamo se sve moze vidjeti.

I kakvi su tvoji dojmovi o Steve Lukatheru?

Sto se tice njegovih solo projekata, meni se cini da je ocigledno kad vidis zasto je jedan bend velik kao bend, nije suma pojedinaca nego je kemijski sastav tih svih pojedinaca. Ja vidim elemente koji su njegovi, koji su u Totou, ali isto tako vidim njegovu slabost kad je izvan Totoa. Meni se on svidja kao gitarist i mislim da je izvanredan u tome sto radi, ima svoj ton, ima svoj stil.

Koliko se moze nauciti iz takvih susreta i suradnji, otkrije li vam to ponekad kakve fore koje mozete kasnije ukomponirati u vasu glazbu?

Zapravo i ne. Ipak sam u sviranju gitare rame uz rame sa svima njima i samo mogu nauciti oponasati ih. Stilski, svi oni imaju odredjen pristup gitari zbog cega oni jesu oni. Ne mozes nesto odredjeno nauciti, ali mozes uzivati. To je zgodno.

Zelim ti se zahvaliti na ovom podrobnom razgovoru i nadam se da cemo se kroz godinu, dvije opet sresti u Dubrovniku.

I ja se nadam.

Ostatak benda koji sada svira s Damirom cine njegov dugogodisnji prijatelj Tihomir Borosak na basu i Glen Sobel, cije je umijece sviranja bubnja zabiljezeno i u Guinnessovoj knjizi rekorda. O Glenu vise mozete saznati na www.glensobel.com, a o buducim Damirovim pothvatima mozete citati na www.damirsimic.com.